

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Filipa Skřivana ve věci

žalobce: **A + S, s.r.o.**
sídlem Úvoz 977/18, Brno
zastoupený Mgr. Lukášem Máchalem, advokátem
sídlem Plzeňská 1972/158, Praha

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3.2016, č.j. 12338/2016-900000-304.1

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu náklad řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3.2016, č.j. 12338/2016-900000-304.1, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí (platební výměr) Celního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 24.8.2015, č.j. 125858/2015-530000-32.5, kterým správce daně žalobci vyměřil

spotřební daň z vybraných výrobků (benzínu) za zdaňovací období květen 2015 ve výši 100 844 646 Kč.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce poukazuje na to, že dodavatel mu dodal benzin o celkovém objemu 76 864 litrů, avšak žalobce z této dodávky vlivem selhání lidského faktoru převzal pouze 35 742 litrů benzínu, přičemž zbývajících 41 122 litrů bylo v železniční cisterně omylem vráceno dodavateli, což potvrdil jak tento dodavatel, tak slovenská celní správa. U množství 41 122 litrů benzínu tak podle žalobce došlo pouze k jeho dodání – k příjezdu železniční cisterny dodavatele do daňového skladu žalobce ve Vlkoši u Kyjova, nikoli však k jeho převzetí žalobcem.
3. Žalobce namítá, že ve smyslu zákona č. 253/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon o spotřebních daních“), a ve smyslu dalších právních předpisů je nutné rozlišovat pojmy dodání zboží a převzetí zboží. Převzetí zboží představuje akt faktického, fyzického převzetí zboží ze strany objednatele; předpokládá tedy, na rozdíl od dodání, aktivní činnost objednatele. Žalovaný a správce daně pochybili, pokud nezohlednili, že daňová povinnost ke 41 122 litrům benzínu, jež byly zdaněny, by vznikla až faktickým „zmocněním se“ benzínu, tedy jeho přetočením do automobilových cisteren žalobce, k čemuž nedošlo.
4. Žalobce dále namítá, že v současnosti se toto množství benzínu již nenachází v České republice, ačkoli žalovaný tvrdí, že zde bylo uvedeno do volného daňového oběhu, a z tohoto množství byla doměřena spotřební daň. Žalobce by tedy měl být oprávněn převzít od slovenského dodavatele novou dávku o množství 41 122 litrů, aniž by z tohoto množství musel přiznat a zaplatit spotřební daň, což by bylo v souladu se zásadou zákazu dvojího zdanění. Žalovaný však s takovou konstrukcí v napadeném rozhodnutí nesouhlasí, čímž podle žalobce porušuje zásadu zákazu dvojího zdanění a zásadu výkladu in dubio pro mitius.
5. Podle žalobce žalovaný nevyložil ustanovení zákona o spotřebních daních tak, aby co nejméně zasáhl do vlastnického práva žalobce. Žalovaný provedl pouze „otrocký“ gramatický výklad zákona o spotřebních daních a nezohlednil, že žalobce množství 41 122 litrů benzínu fakticky nepřevzal, a tudíž jeho daňová povinnost se týkala pouze skutečně vyčerpaných 35 742 litrů benzínu.
6. Svoji žalobní argumentaci žalobce rozhojnil v replice k vyjádření žalovaného a s ohledem na výše uvedené navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření předně odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a argumenty v něm uvedené, na nichž setrvává, a se žalobními námitkami nesouhlasí.
8. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

III. Průběh řízení před soudem

9. Zdejší soud již o žalobě jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 17.5.2018, č.j. 62 Af 58/2016-55, kterým napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že pokud v posuzovaném případě vybrané výrobky v množství 41 122 litrů dopravené v režimu podmíněného osvobození do daňového skladu žalobce fyzicky vůbec neopustily daňový sklad žalobce, dokonce ani železniční cisternu, v níž byly přepravovány, a vrátily se zpět dodavateli, nedošlo ve smyslu směrnice Rady ze dne 16.12.2008, 2008/118/ES, o obecné úpravě spotřebních daní a o zrušení směrnice 92/12/EHS (dále jen „směrnice Rady 2008/118/ES“), k jejich uvedení do volného oběhu v České republice, a tudíž ani ke vzniku daňové povinnosti žalobce. Současně zdejší soud připomněl, že doklady, kterými žalobce svá tvrzení dokládal, správce daně ani žalovaný v průběhu řízení nikterak nezpochybnili, stejně jako nezpochybnili skutečnost, že žalobce disponoval povolením přijímat vybrané výrobky v režimu osvobození od daně v daňovém skladu. Citovaný rozsudek zdejšího soud napadl žalovaný kasační stížností, které Nejvyšší správní soud vyhověl.
10. Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 29.10.2020, č.j. 4 Afs 183/2018-41, zaujal právní názor, že pokud byla doprava benzínu v režimu podmíněného osvobození od daně z daňového skladu dodavatele SLOVNAFT, a.s. ukončena dodáním do místa přímého dodání ve Vlkoši u Kyjova, došlo tím k vyjmutí tohoto zboží z režimu podmíněného osvobození od daně, a tedy k jeho uvedení do volného daňového oběhu ve smyslu § 3 písm. k) bod 1 zákona o spotřebních daních; žalobci tak vznikla podle § 9 odst. 1 a 2 zákona o spotřebních daních povinnost ve stanovené lhůtě přiznat a zaplatit daň z minerálních olejů. Ukončením dopravy veškerého benzínu z dané dodávky obsaženého v železniční cisterně byl všechen benzín z režimu podmíněného osvobození daně vyňat a povinnost přiznat a zaplatit daň z minerálních olejů žalobci vznikla ohledně celkového množství 76 864 litrů benzínu.
11. Zdejší soud tedy posoudil důvodnost žaloby opětovně, vázán ve smyslu § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v jeho rozsudku ze dne 29.10.2020, č.j. 4 Afs 183/2018-41.

IV. Posouzení věci

12. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
13. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Mezi účastníky řízení je sporu o to, zda okolnost, že žalobce omylem nevyčerpal celou dodávku vybraných výrobků (benzínu) dopravených z jiného členského státu EU do jeho daňového skladu v režimu podmíněného osvobození od daně a že množství 41 122 litrů benzínu v téže železniční cisterně bylo vráceno slovenskému dodavateli, má vliv na jeho daňovou povinnost ke spotřební dani za zdaňovací období květen 2015.
15. Podle § 3 písm. g) zákona o spotřebních daních je daňovým skladem prostorově ohraničené místo na daňovém území České republiky, ve kterém provozovatel daňového skladu za podmínek stanovených tímto zákonem vybrané výrobky vyrábí, zpracovává,

skladuje, přijímá nebo odesílá, pokud tento zákon nestanoví jinak, přičemž hranice takového místa nesmějí být přerušeny s výjimkou případu, kdy tímto místem prochází veřejná komunikace; správce daně může stanovit, že určité objekty a plochy tohoto místa nejsou jeho součástí.

16. Podle § 3 písm. h) zákona o spotřebních daních je provozovatelem daňového skladu právnická nebo fyzická osoba, které bylo uděleno povolení k provozování daňového skladu; provozovatel daňového skladu je daňovým subjektem.
17. Podle § 9 odst. 1 zákona o spotřebních daních vzniká povinnost daň ve stanovené lhůtě přiznat a zaplatit okamžikem uvedení vybraných výrobků do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky. Podle § 9 odst. 2 věty poslední zákona o spotřebních daních vzniká při dovozu vybraných výrobků, které byly uvedeny do režimu podmíněného osvobození od daně, povinnost daň přiznat a zaplatit podle odstavce 1 tohoto ustanovení zákona o spotřebních daních.
18. Podle § 24 odst. 1 zákona o spotřebních daních lze vybrané výrobky v režimu podmíněného osvobození od daně dopravovat, pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 58a), z daňového skladu do jiného daňového skladu, do místa vývozu nebo do místa přímého dodání, s výjimkou dopravy vybraných výrobků osobám podle § 11 odst. 1 písm. d) (písm. a/citovaného ustanovení), z místa dovozu do daňového skladu, do místa vývozu nebo do místa přímého dodání s výjimkou dopravy vybraných výrobků osobám podle § 11 odst. 1 písm. d) (písm. b/ citovaného ustanovení).
19. Podle § 25 odst. 6 zákona o spotřebních daních je doprava vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně podle odstavce 1 písm. a) bodů 1 a 3 zákona o spotřebních daních ukončena okamžikem převzetí vybraných výrobků příjemcem. Je-li příjemcem vybraných výrobků provozovatel daňového skladu, je povinen v případě ukončení dopravy tyto výrobky zapsat do evidence podle § 37, 38 nebo 39 zákona o spotřebních daních, a pokud se nejedná o ukončení dopravy v místě přímého dodání, umístit je bezodkladně do daňového skladu.
20. Podle § 27a odst. 1 zákona o spotřebních daních po přijetí vybraných výrobků přijímajícím daňovým skladem, oprávněným příjemcem nebo v místě přímého dodání podle § 24 odst. 1 písm. b) nebo § 25 odst. 7 zákona o spotřebních daních předloží tito příjemci nejdéle do 5 pracovních dní po ukončení dopravy podle § 24 nebo § 25 odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona o spotřebních daních oznámení o přijetí vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně pomocí elektronického systému správci daně místně příslušnému místu přijetí vybraných výrobků. Ztráty a znehodnocení, ke kterým došlo v průběhu dopravy, s výjimkou nepředvídatelných ztrát nebo znehodnocení, příjemce uvede v oznámení o přijetí vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně. Náležitosti oznámení o přijetí vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně stanoví nařízení Komise, kterým se provádí směrnice Rady o obecné úpravě spotřebních daní.
21. Po stránce skutkové není mezi účastníky řízení sporu o tom, že Slovnaft, a.s. dodal žalobci prostřednictvím železniční cisterny v režimu podmíněného osvobození benzín o objemu 76 864 litrů. Není sporu ani o tom, že poté, co železniční cisterna od slovenského dodavatele s množstvím benzínu 76 864 litrů dorazila dne 13.5.2015 na místo určení (doprava byla v elektronickém systému pro přepravu a sledování výrobků podléhajících

spotřební dani - EMCS evidována pod ARC kódem 15SK15051200000001370), žalobce splnil svoji evidenční povinnost ve vztahu k tomuto množství a zaznamenal je ve své evidenci na řádku č. 386 a téhož dne dodávku nahlásil správci daně. Poté započal benzín ze železniční cisterny čerpat do svých automobilových cisteren, přičemž 41 122 litrů benzínu ze železniční cisterny vyčerpáno nebylo a v téže železniční cisterně se vrátilo dodavateli zpět na Slovensko. Žalobci poté, co vrátil domněle prázdnou železniční cisternu, dodavatel vystavil dobropis, kterým byla původně fakturovaná částka ponížena o částku připadající na vrácený objem benzínu.

22. Z napadeného rozhodnutí žalovaného přitom plyne, že žalobce přijímal vybrané výrobky v režimu podmíněného osvobození od daně v rámci dopravy mezi členskými státy na základě povolení k provozování daňového skladu č. SEED ID CZ1402225S001 a dopravu evidoval v elektronickém systému pro přepravu a sledování výrobků podléhajících spotřební dani – EMCS. V rámci vydaného povolení tedy žalobce byl oprávněn ve svém areálu ve Vlkoši u Kyjova přijímat vybrané výrobky v režimu osvobození od daně.
23. Současně z rozhodnutí žalovaného plyne, že v případě předmětné dodávky benzínu nevznikly pochybnosti o deklarovaném a skutečném množství dodávky ani o pravosti a správnosti průvodních dokladů či evidencí žalobce. V daném případě nadto napadené rozhodnutí žalovaného ani obsah správního spisu neindikuje, že by se snad žalobce dopustil daňového podvodu či že by řádně dne 13.5.2015 nesplnil povinnost obsaženou v § 27a odst. 1 zákona o spotřebních daních či neplnil své další evidenční povinnosti, které zákon o spotřebních daních stanoví. Naopak žalobce ke dni dodání řádně nahlásil orgánům celní správy celkové deklarované množství benzínu v železniční cisterně a toto množství řádně zanesl do svých evidencí. O porušení povinností, jejichž splnění zákon o spotřebních daních z důvodu daňové rizikovosti tzv. vybraných výrobků vyžaduje (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8.7.2015, č.j. 1 Afs 131/2015-38, či ze dne 20.8.2009, č.j. 1 Afs 81/2009-68), se tedy napadené rozhodnutí žalovaného neopírá. Stejně tak z napadeného rozhodnutí neplyne, že by nebyly splněny veškeré požadavky, jejichž účelem je zajištění sledovatelnosti vybraných výrobků, tedy i předmětné dodávky, jak požaduje elektronický systém pro přepravu a sledování výrobků podléhajících spotřební dani (rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 1152/2003/ES ze dne 16.6.2003 o zavedení elektronického systému pro přepravu a sledování výrobků podléhajících spotřební dani).
24. K otázce vzniku povinnosti přiznat a zaplatit daň v nynější věci zdejší soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, který ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 29.10.2020, č.j. 4 Afs 183/2018-41, dovodil, že *„Pro nynější věc je stěžejní skutečnost, že předmětná dodávka benzínu byla v režimu podmíněného osvobození od daně dopravována z daňového skladu dodavatele SLOVNAFT, a.s. do místa přímého dodání ve Vlkoši u Kyjova. Pojem „místo přímého dodání“ označující místo, do něhož mohou být (stejně jako do daňového skladu) podle zákona o spotřebních daních (srov. např. § 25 odst. 2) dopravovány výrobky v režimu podmíněného osvobození od daně (včetně ukončování režimu podmíněného osvobození od daně v tomto místě), sice není v zákoně o spotřebních daních definován, lze ale vycházet ze znění směrnice Rady 2008/118/ES, která byla do českého právního řádu transponována novelou zákona o spotřebních daních, zákonem č. 59/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 676/2004 Sb., o povinném značení lihu a o změně zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů.*

Podle čl. 7 odst. 1 směrnice Rady 2008/118/ES, daňová povinnost ke spotřební dani vzniká okamžikem propuštění ke spotřebě a v členském státě, v němž k tomuto propuštění došlo.

Podle čl. 7 odst. 2 písm. a) směrnice Rady 2008/118/ES, pro účely této směrnice se propuštěním ke spotřebě rozumí a) situace, kdy zboží podléhající spotřební dani opustí režim s podmíněným osvobozením od daně, včetně neoprávněného opuštění.

Podle čl. 7 odst. 3. písm. c) směrnice Rady 2008/118/ES, okamžikem propuštění ke spotřebě je v situacích uvedených v čl. 17 odst. 2 okamžik přijetí zboží podléhajícího spotřební dani v místě přímého dodání.

Podle čl. 17 odst. 1 směrnice Rady 2008/118/ES, zboží podléhající spotřební dani může být přepravováno v režimu s podmíněným osvobozením od daně na území Společenství, včetně přepravy zboží přes třetí zemi nebo třetí území, a) z daňového skladu i) do jiného daňového skladu, ii) registrovanému příjemci, iii) do místa pokračování, kde zboží podléhající spotřební dani opouští území Společenství, jak je uvedeno v čl. 25 odst. 1, iv) příjemci podle čl. 12 odst. 1, je-li zboží odesláno z jiného členského státu; b) z místa dovozu na jakékoli místo určení uvedené v písmeni a), je-li toto zboží odesláno registrovaným odesílatelem. Pro účely tohoto článku se místem dovozu rozumí místo, kde se zboží nachází v okamžiku, kdy je propuštěno do volného oběhu v souladu s článkem 79 nařízení (EHS) č. 2913/92.“ Dle druhého odstavce tohoto ustanovení „(o)dchylně od odst. 1 písm. a) bodů i) a ii) a písm. b) tohoto článku a s výjimkou situace podle čl. 19 odst. 3 může členský stát určení za podmínek, které případně stanoví, povolit přepravu zboží podléhajícího spotřební dani v režimu s podmíněným osvobozením od daně na místo přímého dodání nacházející se na jeho území, pokud bylo toto místo určeno oprávněným skladovatelem v členském státě určení nebo registrovaným příjemcem. Tento oprávněný skladovatel nebo registrovaný příjemce odpovídá za předložení oznámení o přijetí zboží podle čl. 24 odst. 1.“ (zvýraznění přidáno Nejvyšším správním soudem)

Nejvyšší správní soud rovněž připomíná, že podmíněné osvobození od spotřební daně je zvláštní režim, jehož smyslem je odklad povinnosti přiznat nebo zjistit, vyměřit a zaplatit daň do dne uvedení vybraných výrobků do volného daňového oběhu. Podle § 19 odst. 1 zákona o spotřebních daních je vybraný výrobek v režimu podmíněného osvobození od daně, jestliže je umístěn v daňovém skladu podle § 3 písm. f) téhož zákona nebo je dopravován za podmínek stanovených pro dopravu a vývoz (§ 24 až 27f téhož zákona). Podobně jako v případě osvobození od spotřební daně je i podmíněné osvobození určitým beneficiem, které je navíc v případě podmíněného osvobození z povahy věci pouze dočasné, neboť nejde o úplné vynětí z daňové povinnosti, ale o pouhé odložení daňové povinnosti vázané na dodržení podmínek osvobození.

Ze směrnice Rady 2008/118/ES, konkrétně ze shora citovaného čl. 7 odst. 3 písm. c), plyne, že okamžikem propuštění ke spotřebě, tedy do volného daňového oběhu, je mj. přijetí zboží v režimu s podmíněným osvobozením od daně v místě přímého dodání. Úprava ve směrnici je tak sice jednoznačná, ale do české právní úpravy spotřebních daní nebyl uvedený článek převzat.

Nejvyšší správní soud se tímto právním problémem podrobně zabýval již v rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 2 Afs 290/2017 - 32, v němž vysvětlil, že „že pokud ze směrnice vyplývá výhoda pro jednotlivce a tato výhoda je ve směrnici zcela konkrétně upravena, může se jednotlivec před soudy a správními orgány členských států na ni odvolat, čili její obsah přímo vynutit. Není-li výhoda ve směrnici upravena zcela konkrétně, nelze výhodu bezprostředně vynutit. Jednotlivcům tak nezbyvá než požadovat po členském státu, který směrnici řádně neprovedl,

náhradu škody, která neprovedením směrnice jednotlivci vznikla. Povinnosti obsažené a konkrétně upravené ve směrnici, které nebyly včas provedeny, v nich nelze bezprostředně vynutit. Přímý účinek směrnic se vztahuje pouze na oprávnění jednotlivců, nikoli na jejich povinnosti. Uvedené ustanovení čl. 7 odst. 3 písm. c) směrnice je však ustanovením definičním, které původnímu žalobci nestanoví ani právo ani povinnost. Jeho nepřevzetím do českého právního řádu však zákonodárce vytvořil stav, kdy výklad pojmu místo přímého dodání ve spojení s ukončením režimu podmíněného osvobození od daně není jednoznačný[...]. Pokud jde o tzv. nepřímý účinek směrnice, Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 1. 2. 2010, č. j. 5 Afs 68/2009-113, judikoval, že „(p)ovinnost vykládat národní právo v souladu se směrnicí je podmíněna a priori tím, že existuje vnitrostátní předpis, který je nejednoznačný, umožňuje několik výkladů, přitom alespoň jeden z možných výkladů práva je v souladu se směrnicí. Nepřímý účinek komunitárního práva nemůže být contra legem, může však jít i v neprospěch plátce daně“ [...].“ (zvýrazněno Nejvyšším správním soudem). Na podkladě těchto skutečností následně kasační soud v citovaném rozsudku učinil dílčí závěr, že pokud byla doprava zboží v režimu podmíněného osvobození od daně ukončena v místě přímého dodání na území České republiky, znamená to při aplikaci eurokonformního výkladu české vnitrostátní úpravy uvedení zboží do volného oběhu.

S ohledem na citovaná ustanovení zákona o spotřebních daních, směrnice Rady 2008/118/ES i výše zmíněný rozsudek kasačního soudu, jenž se zabýval stejnou právní otázkou, která je i pro prosouzení daného případu stěžejní, dospěl v nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud k závěru, že byla-li doprava benzínu v režimu podmíněného osvobození od daně z daňového skladu dodavatele SLOVNAFT, a.s. ukončena dodáním do místa přímého dodání ve Vlkoši u Kyjova, došlo tím k vyjmutí tohoto zboží z režimu podmíněného osvobození od daně, a tedy k jeho uvedení do volného daňového oběhu ve smyslu § 3 písm. k) bod 1 zákona o spotřebních daních. Tím tudíž žalobkyni vznikla podle § 9 odst. 1 a 2 téhož zákona povinnost ve stanovené lhůtě přiznat a zaplatit daň z minerálních olejů. S ohledem na to, že v místě přímého dodání byla ukončena doprava veškerého benzínu z dodávky evidované pod ARC 15SK15051200000001370 obsaženého v železniční cisterně, tak jak byla odeslána z daňového skladu společnosti SLOVNAFT, a.s., tedy 76.864 litrů benzínu (to nezpochybňuje ani žalobkyně, viz opět protokol o jednání s jejím zástupcem ze dne 21. 7. 2015), byl rovněž všechen uvedený benzín z režimu podmíněného osvobození daně vyňat a povinnost přiznat a zaplatit daň z minerálních olejů žalobkyni vznikla ohledně celkového množství 76.864 litrů benzínu.

Správní orgán prvního stupně tudíž vyměřil žalobkyni podle § 46 zákona o spotřebních daních ve spojení s § 101, § 139 a § 147 daňového řádu spotřební daň z minerálních olejů za zdaňovací období květen 2015 (v němž byla provedena v tomto rozsudku posuzovaná doprava benzínu BA Super 95, KN 27101245, v množství 76.864 litrů, evidovaná pod ARC 15SK15051200000001370) ve správné výši 100.844.646 Kč. Z důvodů výše uvedených nepochybil ani žalovaný, který rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil“.

25. Žalobce rovněž argumentoval tak, že s ohledem na závěry žalovaného by měl být oprávněn převzít od daného dodavatele novou dodávku o 41 122 litrech benzínu, aniž by z tohoto objemu musel přiznat či zaplatit spotřební daň, jelikož tak učinil již dříve; v případě nové dodávky benzínu by však správce daně požadoval opětovné přiznání a zaplacení spotřební daně z 41 122 litru benzínu.
26. K tomu zdejší soud s odkazem na výše citované závěry zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29.10.2020, č.j. 4 Afs 183/2018-41, uvádí, že žalobci jednoznačně

vznikla povinnost přiznat a zaplatit daň za celou dodávku benzínu jejím uvedením do volného oběhu v místě přímého dodání ve Vlkoši u Kyjova a nikoli až stočením benzínu z železniční cisterny do automobilové cisterny. Z pohledu daňového je tedy v intencích výše citovaného právního názoru Nejvyššího správního soudu nadbytečné zabývat se otázkou nevyčerpaného zůstatku benzínu v množství 41 122 litru v železniční cisterně navrácené dodavateli, která nemůže na výše uvedených závěrech v nyní projednávané věci ničeho změnit (viz bod 30 zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu). Otázka správnosti potenciálního budoucího postupu žalovaného, kterou žalobce akcentoval ve svém vyjádření ze dne 12.1.2021, v němž rovněž podrobně rozvedl svůj nesouhlas se závěry Nejvyššího správního soudu, již přesahuje rámec soudního přezkumu v této věci. Předchozí názor zdejšího soudu, že „*V tomto ohledu je i zcela případná argumentace žalobce, že by v intencích právního názoru žalovaného došlo na území EU v konečném důsledku ke dvojímu odvedení spotřební daně z identické dávky a množství benzínu, neboť nelze předpokládat, že by ze strany Slovnaft, a.s. nedošlo k jejímu opětovnému prodeji, tedy došlo by ke dvojímu zdanění téhož zboží, což je v rámci vnitřního trhu EU nepřípustné*“, byl překonán právě závěry zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu.

27. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

28. O nákladech účastníků řízení před zdejším i kasačním soudem zdejší soud rozhodl jediným výrokem podle § 60 odst. 1 s.ř.s. věty první s.ř.s. ve spojení s § 110 odst. 3 s.ř.s.
29. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. ledna 2021

Petr Šebek v.r.
předseda senátu